

sig selv, om de skal yde deres bidrag ved at foretage en nedjustering af skatten, som det er, at man i de kommuner, hvor der er et pres på skatten i opadgående retning, forholder sig til, om man kan afstå fra at gøre det.

Det er såmænd det eneste, der ligger i det, jeg sagde i mit tidligere indlæg, og som jeg føler hr. Klaus Hækkerup i den grad har overfortolket og taget som udtryk for, at vi skulle opfinde mekanismer, hvor vi skal sidde i Finansministeriet eller et hvilket som helst andet sted og diktere skatten i den enkelte kommune. Det er jo slet ikke det, der er tanken. Det, der er tanken, er i respekt for det kommunale selvstyre at indgå en aftale, der muliggør, at kommunerne under ét kan fastholde skatten, og det rummer en udfordring til hver enkelt kommune om at yde sit relative bidrag til, at det kan ske.

Med til forskelligheden hører også, som jeg også var inde på i tidligere indlæg, og som også har været genstand for nogen debat – det var bl.a. hr. Poul Nødgaard, der fremdrog det – at kommunerne skal have den fleksibilitet i værktøjerne, der skal til. Derfor vil jeg bare tilkendegive over for hr. Poul Nødgaard ... (*Tilråb fra salen*: Poul Nødgaard er ikke til stede.). Men i det omfang, hr. Poul Nødgaard skulle læse referatet i Folketingets forhandlinger ved en senere lejlighed, kan han se, at den bestemte intention med det frihedsbrev, vi i øjeblikket sidder og systematiserer henvendelserne på, naturligvis er at gøre noget ved det. Det var det, der blev efterspurgt, og det tilsagn vil jeg gerne give.

Kl. 21.00

Der er ingen tvivl om, at det med den begrænsede ramme for vækst, som nu har været grundigt diskuteret og debatteret under finansministerens afsluttende indlæg, bliver en udfordring for alle samfundsaktører på alle tre niveauer – stat, amt, kommune – at nytænke, tænke i andre baner, tænke i andre former for opgaveløsning, hvis vi på en og samme tid skal håndtere udfordringerne og respektere de rammer, som fru Marianne Jelved også har vedkendt sig, og som man sporadisk også kan fornemme, at Socialdemokratiet fortsat vedkender sig.

Det bliver en stor opgave at respektere de rammer, samtidig med at man på de centrale strækninger af velfærdssamfundet fornyr sig og udbygger servicen: Det kan naturligvis kun ske, hvis regeringen, som der også er givet tilsagn om, til de opgaver og forpligtigelser, der skabes for kommunerne, stiller den nødvendige økonomi og de nødvendige værktøjer til rådighed.

Derfor er hele arbejdet i den regelforenklingsenhed under Finansministeriet og i det initiativ, der er taget målrettet omkring kommunerne i frihedsbrevet, selvfølgelig af central betydning for at finde de rigtige balancepunkter.

Hr. Poul Nødgaard var også inde på frikommuneforsøgene. Jeg forstod på hr. Poul Nødgaard – jeg var ikke selv medlem af Folketinget på daværende tidspunkt – at det kunne føles tungt i nogle sammenhænge at få tilvejebragt de rigtige forsøgsrammer. Det, jeg selv mener, jeg har kunnet læse mig frem til i annalerne, har jo i høj grad været, at kommunerne i en række sammenhænge, hvor de indgav frikommuneforsøgsansøgninger, rent faktisk kunne få det modsvaret tilbage, at den eksisterende lovgivning allerede muliggjorde at sætte forsøgene i gang.

Det er sådan set også det signal, der ligger i det frihedsbrev, der nu er sendt ud, at det jo ikke kun er en reaktion, der går fra kommunerne mod staten for at få lempet nogle regler og få skabt nogle fleksible værktøjer, for det er jo i høj grad også tænkt som et politisk signal om, at kommunerne nytænker og tør prøve grænser af. Nu snakker jeg ikke om grænser i forhold til: Hvor er ting lovlige, og hvor er de ikke lovlige? Men jeg snakker om grænser i forhold til, hvad vi plejer at gøre. Så det signal ligger der også i det.

Hr. Aage Frandsen havde i sit allerførste indlæg nogle konkrete spørgsmål. Jeg mener sådan set, at de er besvaret alle sammen. Det var i relation til oprustning på ældreområdet og sundhedsområdet etc. Jeg føler, at de er besvaret. Hvis det ikke er tilfældet, må jeg jo korrigeres.

Med hensyn til de halvanden milliard til sundhedsområdet, er det jo evident, at de midler er bragt i spil på en sådan måde, at de indgår i forbrug i landets amter, i det omfang aktiviteten skabes i indeværende år. Hvis ikke det er tilfældet, er der naturligvis på ministerielt niveau en overførselsadgang, og det vil sige, at det beløb, der i givet fald ikke måtte blive brugt i indeværende år, står til rådighed for sundhedssektoren i Danmark næste år.

(Kort bemærkning).

Aage Frandsen (SF):

Jeg vil alligevel godt stille et par spørgsmål til indenrigsministeren, og så skal jeg lade være med at trætte i ret lang tid i forbindelse med det afsluttende indlæg, hvilket man ellers har ret til som forespørger.